

bližje, odpres ter pokažeš ob jednom vsem učencem, kako imajo storiti, da se bodo vrata lahko odpirala. A vkljub temu bodeš vrataril še mnogo mnogokrat!

Učenca, ki se je bil podal na toli važen opravke, le ni nazaj — in ga ni. „Se mu vender ni kaj pripetilo?“ — misliš si ter stopiš vunkaj, kjer ga zagledaš v sredi veže s kislim obrazom. „No, kaj pa ti je? prasaš ga. „Ne vem kje je s“ zakremži se ti.

Seveda, tu so duri v kuhinjo, v jedilno shrambo, v podstrešje i. t. d. — ni čuda, da si ni zapomnil, pokažeš torej osebno njemu in še ostalim pot do stranišča, da bode poslej mir.

Drugi učenec pa se je želodcu zameril, radi tega se mu ta upira, vije in privzdiguje, da slednjič srečno privzdigne ter vsaj šoli pokaže, s čim ga je bil njegov gospodarček razžalil. Brž skočiš vunkaj — postrežnice ni blizo — pa sežeš sam po pehar žaganja, vrneš se urno, ter potreseš isto „kar ni za uživat“ — četudi ti nos v stran silí.

Onega boli glava, tega zob nadleguje, še drugega celo trga, ta pa se že kar krivi, tako ga po trebuhu šéplje. Povsodi tiplji, pogovarjaj, tolaži!

„Zima prikima“ in ž njo dobajajo mnogokrat učenci več kot preveč zavarovani pred burjo in mrazom. Dve, tri suknje drugo vrh druge — zapete in privezane — pa mati so rekli, da jih v šoli ne sme sleči, pa stoji revež s kapo v roci poleg klopi kot „nabasan Marka!“ Na tvoj ukaz pričjenja suknje slačiti, pa kaj — ko se komaj giblje! — Da se čas ne trati — pomagaj mu sam. — Zopet tega pa v noge zebe, da se ubožčku kot orehi debele solze udirajo po razzeblem lici. — „Sezuj mu čevlje, Janezek, sezuj!“ ukažeš hitro. Janezek vleče in vleče, napenja se, da se mu obraz rudeči — vzdihavata in stokata pa oba, — a obuvalo noče raz nogo. Prijeti moraš že sam, da mu pomoreš; po šoli pa zopet pazi, da ne pojde bos domov.

Pa še drugi čakajo na te s prošnjami: „prosim, dajte mi suknjo zapet“ — „dajte mi torbo pripet“ — „dajte mi vrat obezat“ — „dajte mi „koctihel“ zavezat“ i. t. d. — Povsodi pomagaj, pa vedno prijazno, ljubeznjivo — vsaj so še novinečki. — In kako spretlost zadobi učitelj na deželi v vseh teh pestunjskih opravilih! —

Srečno jih pripraviš v vežo, kjer jih uvrstiš. So vsi? — Ne — še jeden teče. „O jej — o jej, moje marele pa ni nikjer!“ — zajoče ti nasproti. „Le nikar precej jokaj, takoj jo bova dobila“, potolažiš ga, poiščeš dežnik, pa vprašaš še vse ostale: „Imate vsak svoj dežnik — svojo marelo?“ „Ne — jast je še nimam“, oglasi se ti naglo Tonček. „Pa si jo prinesel seboj v šolo?“ O ne, prosim mi pa vi eno posodite, če vočte!“ — odgovori ti v pristrénej priprostosti svojej. „Prav žal mi je, Tonček, pa sem že vse zjutraj razdal“, zasmeeš se ter „z Bogom“ — jih odsvloiš. „Z Bogom“ odmeva ti iz mladih grl ter roj se veselo vsiplje na cesto, ti pa se zadovoljno oddahneš, češ: Odpravil sem jih za danes!

(Dalje prih.)

Č.

Naši dopisi.

Kar dá nam, vzame bežni čas
Spomine same avsto pušča v nas.

Iz litijskega okraja. († Miroslav Plesničar.) Nemila smrt pač ne bode nehala pobirati móž iz naših vrst. Mesec za mescem se oglašajo žalostne vesti, kako ginejo naroda učitelji. In sedaj je zopet pokosila bela žena učitelja Miroslava Plesničarja. Miroslav je bil rojen v Čepovanu na Goriškem leta 1873., kjer je njega oče ta čas služboval kot c. kr. gozdar. Šrednje šole je obiskoval pokojnik v Gorici in ker si je slednjič izbral učiteljski stan je odišel na c. kr. pripravnico v Koper. Tu je takoj pokazal, da bode marljiv učitelj, ker se je z največjo marljivostjo poprijel učenja. Leta 1892. je prebil zrelostno preskušnjo z dobrim uspehom. Na počitnice je hodil zadnja leta v Idrijo k svo-

jemu skrbnemu očetu. Prvo službo je dobil v Reki in Polici pri Cerknem. Ker je pa tu vedno bolehal, prosil je za drago službo, dobil jo je, a vrnila se mu je njegova neozdravljiva bolezen — jetika. Moral je prositi dopusta, dobil ga je za 6 mesecev. Venel je kot rožica in 8. vel. travna je v Idriji pri očetu v Gospodu zaspal.

Bil je blaga in mirna duša. Vedel je, kaj je življenje. Ko se spominjam njega, ko mi je v slovo podal mrtvaško svojo roko — a ko je še s silo človeškega upanja upal, da ozdravi, nisem mogel utajiti solza in da ne kažem njemu svojega mnjenja — odšel sem hitro. In sedaj sem čital grozno vest: Plesničar — mrtev! Ostavil je torej ničeven svet, koji njega ni umel, ali pa umeti ni hotel. Vidim ga, kako mu žari obraz, ko je s sveto navdušenostjo govoril v njemu toli dragem domovji, vidim ga, kako dviga kupo v okrožju male družbice — četvorice nas — in napiva edino pravim in najsvetejim vzorom. Vidim ga, kako resno razmotriva in strokovnjaški razpravlja o tej ali oni slovnični drob-tinici, vidim ga, z kako marljivostjo nabira gradivo, da popolni svoje znanje. In vidim ga v veselju, kako se mu smehlja obraz, odpevši njemu najdražje: „Domovina“, „Plovi, plovi!“ in „Šumi Marica“. Živo se ga predstavljam še v onej smešnej pesmi o krojači, saj znal jo je le on tako originalno podati.

S svojo lastno marljivostjo priučil se je popolnoma ruski, češki in hrvatski. Sodeloval je pri raznih listih. Preložil je ruski spis: „Zakaj so ljudje živi“, kojega je blagovolil natisniti „Slov. svet“. Zapustil je še mnogo snovi in spisov, kar nam svedoči, da je prebiral le dobre knjige, da bi svoje znanje popolnil. Poskušal se je tudi v pesništvu.

In ker se ga nihče ne spomni, ponesi Ti dragi „Učiteljski Tovariš“, učiteljem te kratke vrstice o njem, ki je bil tudi učitelj národu. Lahka mu zemlja domača in svet njegov spomin!

Janko Zupančič.

Iz Ljubljane. Dnevni red okrajni učiteljski konferenciji slovenskih ljudskih šol v Ljubljani, katera bode dné 12. mal. srpana 1894. l. ob 8. uri dopoldne v poslopji l. mestne deške petrazrednice v Poljskih ulicah. — 1. Otvoritev konferencije s tem, da se imenuje predsednikov namestnik in se volita dva zapisnikarja in dva overovatelja. — 2. Naznanila in opazke g. c. kr. okrajnega šolskega nadzornika prof. Fr. Levca. — 3. „Telovadba na petrazredni deški ljudski šoli“. Poročevalec g. Jakob Furlan, ki bode svoje poročilo pojasnjeval s praktičnimi vajami svojih učencev. — 4. Izbor učnih knjig in beril za šolsko leto 1894/5. Šolska vodstva, ki želé gledé učnih knjig in beril v prihodnjem šolskem letu kakšne izpremembe, naj pošljejo do 1. malega srpana t. l. c. kr. mestnemu šolskemu svetu utemeljen nasvet, drugače pa negativno poročilo. — 5. Poročilo knjižničnega odbora o stanji in računu okrajne učiteljske knjižnice. — 6. Nasveti o nakupovanji novih knjig za okrajno učiteljsko knjižnico. Dotične nasvete je najkasneje do 1. mal. srpana t. l. pismeno naznaniti načelniku knjižničnega odbora g. Fr. Kokalju. — 7. Volitev treh udov knjižničnega odbora za šolsko leto 1894/5. — 8. Volitev stalnega odbora za šolsko leto 1894/5. — 9. Samostalni predlogi, katere je najkasneje do 1. mal. srpana t. l. pismeno zglositi pri stalnem odboru.

C. kr. mestni šolski svet v Ljubljani, dné 11. rožnika 1894.

Iz kamniškega okraja. Vabilo k okrajni učiteljski konferenciji, ki bode dné 25. mal. srpana t. l. ob 8. uri popoldne v Mengšu z nastopnim dnevnim redom: 1. Poročilo predsednikovo. — 2. Poročilo okrajne knjižnične komisije. — 3. Določitev učnih knjig za šolsko leto 1894/5. — 4. „Kako se risa zemljevid šolske občine?“ poroča g. V. Burnik. — 5. „O prenapredbi učn. načrta za realije za jednorazrednice?“ poroča g. Fr. Marolt. — 6. Poročilo odbora za oceno otroških spisov. — 7. Volitev dveh zastopnikov v c. kr. okr. š. svet za prihodnjo šestletno dobo. — Volitev stalnega odbora, knjižnične komisije in odbora za oceno otroških spisov. — 9. Samostojni nasveti, ki se morajo utemeljeni vsaj tri dni pred zborovanjem predsedniku staln. odbora poslati.